

**Szegedi Ítéltábla**  
**Bf.II.294/2012/8.**

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2012. szeptember 13. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

**V É G Z É S T :**

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2012. április 23. napján kihirdetett **3.B.1086/2011/11.** számú ítéletét

**h e l y b e n h a g y j a**

azzal, hogy a folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének jogszabályi alapja helyesen a Btk. 310. § (1) bekezdés **1. fordulata** és (4) bekezdése, a számvitel rendjének megsértése büntettének felhívott jogszabályi alapjából **mellőzi** az 1. fordulatra való hivatkozást.

Az ítéletet a 2012. április 23. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján tekinti meghozottnak.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

**I N D O K O L Á S :**

A törvényszék a vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében [Btk. 310. § (1) bekezdés és (4) bekezdés], folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §] és számvitel rendjének megsértése büntettében [Btk. 289. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) pont 1. fordulat] állapította meg.

Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottal szemben 79.812.354,- forint erejéig vagyonekobzást rendelt el. Kötelezte, hogy fizesse meg a felmerült bűnügyi költséget.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

- a vádlott, megalapozatlanság miatt, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében;
- a védő, megalapozatlanság és a bűnösség téves megállapítása miatt, elsősorban védencének bizonyítottság hiánya miatti felmentése, másodsorban büntetésének enyhítése érdekében.

A védő a fellebbezést írásban részletesen indokolta és több bizonyítási indítványt is előterjesztett. A védelmi fellebbezést lényegében akként módosította, hogy elsősorban az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlansága miatt, annak hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására, másodsorban felmentésre tett indítványt. Kifejezetten nem vonta vissza a védelem javára enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és az ügyész a nyilvános ülésen lényegében az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, részletesen reagált a védelmi észrevételekre és nem osztotta a bizonyítási indítványok teljesítését célzó védelmi okfejtést; nem ellenezte a büntetés enyhítését.

A fellebbezések alaptalanok.

\*\*\*

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges mértékben maradéktalanul, kellő mélységben lefolytatta, az eljárás érdemére kiható eljárási szabálysértéstől mentesen.

Mindenben eleget tett az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is; logikus és meggyőző indokait adta annak, hogy a vádlott ténybeli védekezésével szemben miért a terhelő bizonyítékokat fogadta el: tényből tényre történt következtetései okszerűek, megfelelnek a mindennapi élettapasztalat és a közfelfogás elvárásainak egyaránt.

Nem foghatott helyt a védelem által az eljárás során és az indokolásban különösen hangoztatott védelmi okfejtés, mely szerint **(név)** rendelkezett azokkal a mezőgazdasági tevékenységhez szükséges feltételekkel, melyekre tekintettel elfogadható a vádlott védekezése.

A védelem által felsorakoztatott érveket a másodfokú bíróság sem osztotta, és a fellebbezés indokolásában kifejtett indokait sem.

A védelem lényegében nem mást, mint az elsőfokú bíróság bizonyíték-mérlegelő tevékenységét támadta azzal, hogy megkérdőjelezte a vádlott terhére szóló

bizonyítékok hitelét. Ehhez képest előterjesztette újabb bizonyítási indítványait olyan tanúkra nézve, akik az eljárás során soha szóba nem kerültek, így teljes mértékben új bizonyítéknak minősültek.

A bizonyítékok azonban az ítéletábra álláspontja szerint nem alkalmasak az elsőfokú eljárásban megállapított tényállás megingatására. Az elsőfokú bíróság kellő indokkal adott számot az ott előterjesztett bizonyítási indítványok elutasításáról és a másodfokú bíróság ehhez képest maga is arra az álláspontra helyezkedett, hogy nincs szükség további bizonyításra. Ebből következik, hogy a védelmi bizonyítási indítványokat mint alkalmatlanokat elutasította.

A felmentést célzó védelmi fellebbezés a bizonyítékok mérlegelését támadja, mint ilyen azonban nem vezethetett eredményre.

Egyszersmind az is következik a most kifejtettekből, hogy az elsőfokú tényállás mindenben megalapozott, ezért annak hatályon kívül helyezésére nincs szükség. A tényállás csupán annyiban szorul kiegészítésre a Be. 351. § (2) bekezdés b) pont 2. fordulata és a 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint, miszerint nem áll rendelkezésre olyan adat, mely szerint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal a vád tárgyává tett cselekménnyel kapcsolatban adóbírságot, vagy bármilyen más jogkövetkezményt alkalmazott volna a vádlottal szemben.

A fellebbviteli főügyészség álláspontját ugyanakkor a másodfokú bíróság osztotta a jogszabályi környezetre történt hivatkozás pontosabb meghatározását illetően; ez nem érintette az elsőfokú tényállás megalapozottságát, de a teljes- körű jogszabályi hivatkozás érdekében a másodfokú bíróság utal az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény 55. § (1) bekezdésére és 204. § (2) bekezdés a) pontjára is, miután a törvényszék azokra - pedig kellett volna - nem hivatkozott.

Ugyanakkor a törvényszéknek az adóval kapcsolatos törvényi hivatkozása alapvetően helyes, ezért csupán ennyiben szorult kiegészítésre.

Mindenben helyes indokokkal foglalt állást abban az elsőfokú bíróság, hogy nem volt valós gazdasági kapcsolat a vádlott és a hivatkozott (név) között, az e körben kifejtett indokok mindenben helytállóak, a védelmi bizonyítási indítványok sem alkalmasak annak megingatására, abban való kétség ébresztésére. Ebből következik, hogy a fiktív felvásárlási jegyekben foglalt ún. kompenzációs felár, mint különleges adó képezi az adócsalásként értékelt bűncselekmény tényállásbeli alapját.

Ami a védelemnek a védenca általi meggyőződési kötelezettségét illeti, az ítéletábra leszögezi, hogy ez ebben a szituációban szóba sem kerül, miután nem volt valós gazdasági kapcsolat a vádlott és (név) között, egyebekben pedig ha lett is volna

meggyőződési kötelezettség, az igenis terheli a gazdasági vállalkozás adóalanyát a neki szolgáltatást nyújtó, vagy számára árut eladó fél tekintetében arra nézve, hogy az adóalanyiságnak minden megfelel-e. Ezzel azonos álláspontot fejtett ki a 2201/2010. számú Közigazgatási Elvi Határozat.

Ennek azonban a jelen ügyben csupán elvi jelentősége van.

A most eszközölt kiegészítésekkel immár mindenben teljes mértékben megalapozott tényállásból helyesen következett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is megfelel a törvénynek.

Az elbírált bűncselekmények jogszabályi alapját tekintve azonban az elsőfokú bíróság részben tévedett, miután a Btk. 310. § (1) bekezdés 1. fordulatát nem hívta fel, míg a számvitel rendjének megsértése büntettként értékelt cselekmény jogszabályi alapjából mellőzni kellett az 1. fordulatra történt hivatkozást.

A bűnösségi körülményeket illetően a másodfokú bíróság kimerítően felsorolta az enyhítő és súlyosító körülményeket és azokat megfelelően értékelte is a büntetés kiszabásakor. A halmazati büntetésül kiszabott 3 év 6 hónap börtön és 4 év közügyektől eltiltás nem súlyos büntetés, annak lényeges enyhítésére sem látott indokot a másodfokú bíróság.

Mindenben megfelel a törvénynek a vagyonekbevonás elrendelése is, különös tekintettel arra is, hogy a NAV részéről nem történt a vagyonekbevonást megtestesítő adóbírság, vagy egyéb adójogi pénzügyi joghátrány kiszabása (BKv. 95/III).

A kifejtettek szerint tehát a védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre és a másodfokú bíróság a büntetés enyhítésére sem látott indokot. Ezért az elsőfokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a BKv. 61. alapján tüzetesen és helyesen megállapította az elbírált bűncselekmények megnevezésén felül a törvényhelyeket, valamint azt, hogy az elsőfokú bíróság a 2012. április 13. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján hozta meg érdemben ítéletét. Ez utóbbi megállapításnak amiatt van jelentősége, hogy az elsőfokú bíróság olyan tárgyalásra is hivatkozott, mely nem szolgált az ügydöntő határozat meghozatalának alapjául, tekintettel arra, hogy az ott lefolytatott bizonyítás megismétlésre szorult, amit az elsőfokú bíróság meg is tett. Ez nem érinti azt az elsőfokú - helyes - álláspontot, hogy a korábban jegyzőkönyvezett bizonyítási cselekmények tartalmára is utalt.

A végzés elleni perorvoslat lehetőségét a Be. 386. § megfelelő alkalmazása zárja ki.

Szeged, 2012. szeptember 13.

Dr. Mezőlaki Erik s.k. a tanács elnöke, Dr. Katona Tibor s.k. a tanács tagja, előadó,  
Dr. Hegedűs István s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.294/2012/8. számú végzése és a Szegedi Törvényszék  
3.B.1086/2011/11. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és  
végrehajtható.

Szeged, 2012. szeptember 13.

Dr. Mezőlaki Erik s.k. a tanács elnöke